

NAŠE PŘEDURČENÍ

V písmech se říká, že nejdůležitější úlohou člověka je uvědomit si svou pravou podstatu a řídit se svým předurčením. Jak tomu máme rozumět? Velmi jednoduše. Každý předmět na tomto světě je stvořen za nějakým účelem. Pero slouží k psaní. Sklenice k pití. Židle k sezení. Každá věc na tomto světě má svého tvůrce, který jí dal jistou funkci.

Z toho vyplývá, že člověk musí mít také tvůrce, jenž ho obdaroval energií a jistou funkcí, předurčením nebo posláním. Je důležité, aby sis uvědomil, kým jsi a proč jsi přišel na tento svět. Jakou tu máme funkci? Funkce člověka na tomto světě vyplývá z jeho struktury. My všichni jsme ve své podstatě jiskrami světla. Proto je naším hlavním posláním na tomto světě zářit! Když píšu tyto řádky, vzpomněl jsem si najednou na jedinečné verše sovětského básníka Vladimíra Majakovského:

*Svítit vždy a všude svítit,
až na dno dní posledních!
Svítit, ale hřebíky nezabíjet,
je heslem mým i paprsků slunečních!*

V ruštině máme výjimečné slovo, které odráží podstatu a předurčení člověka – slovo radost. Je to slovesné podstatné jméno a znamená „rozdávat světlo“.

Dávat *Ra* (světlo) je skutečně přirozeným stavem a potřebou naší duše. Když světlo nerozdáváme, naše duše tvrdne a neví si rady (mimořádně, slovo bez-*ra*-dnost znamená „zastavit proudění světla“).

Jsme stvořeni k obrazu Božímu, proto se také v životě musíme činit podobně jako Bůh. Člověk, který to nepochopí, promrhá všechnu svou životní energii pouze na potřeby svého těla, jež neodvratně stárne a umírá, a tehdy člověk duchovně degraduje.

Pokusme se pochopit úmysly Boha v souvislosti s námi. Téměř ve všech tradicích je Bůh považován za jediného otce. My jsme jeho děti a výtvoři. Nejvyšší Bůh je praotcem

lidského pokolení. Co očekávají rodiče od svých dětí? Každý rodič chce, aby bylo jeho dítě šťastné. Všichni rodiče jsou šťastní, jestliže se k nim děti chovají s úctou a vážností. Nejednají-li děti správně, rodiče jsou zarmoucení. Každý rodič by chtěl, aby jeho dítě bylo v životě úspěšné, uplatnilo se ve společnosti a patřilo mezi vážené lidi.

Proto bychom se měli snažit být šťastní a dělat šťastnými aspoň ty, kteří se nacházejí v naší blízkosti. Musíme převzít zodpovědnost za svůj život, stát se pány vlastních životů. Vytvářet prostor pro lásku.

Jak je asi našemu božskému otci, když vidí naše útrapy, vidí nás jako nešťastné oběti, nemocné a chudé? A přitom nás zaopatřil vším potřebným pro život, poskytl nám překrásnou planetu a dal nekonečné možnosti.

Musíme skončit s prospěchářským vztahem k Bohu: „Dej mi toto, udělej za mne ono, dones mi tamto!“ Jako s hotelovým poslíčkem.

Kdy jsme se naposledy k němu obraceli se slovy: „Bože, co bych mohl pro tebe vy-

konat?“ Přitom nám On každý den, každou chvíli naznačuje, co potřebuje.

„Cože?“ ptáte se.

Ano, velmi jednoduše nám to říká: prostřednictvím a utrpení druhých lidí, prostřednictvím matky přírody, která sotva lapá po dechu kvůli tomu, co na ní pácháme, přes utrpení zvířat, jež vyhazujeme na ulici nebo zabíjíme kvůli jídlu.

Spiritualita přijde do našeho života tehdy, když začneme svou práci zasvěcovat Bohu. Když se začneme chovat uvědoměle k sobě i k okolnímu světu, když budeme prospěšní pro ostatní, pro společnost, pro celý vesmírný organismus. Právě tehdy začneme splácet své dluhy a také následovat své předurčení, abychom se mohli osvobodit.

Náš život může a měl by být celistvým darem, zasvěcením. Toto je jediný způsob, jak se vyhnout následkům zákona karmy. Právě díky konání na tomto světě se můžeme úplně osvobodit. Housenka bource morušového, která produkuje niť tvořící zámotek, se po nějaké době promění a vyletí na svobodu jako motýl.

Karma nás může v něčem omezovat, ale zároveň nás osvobozuje. Vzpomeňte si, jak jsem v jiné knize psal o tom, že nemoci a problémy přijdou za člověkem tehdy, když stagnuje ve svém vývoji.

Co nám může dát znalost zákona odplaty? Poznání, že na tento svět přicházíme s už předurčenou psychickou výbavou, ze které vyplývají sklony ke konkrétnímu druhu činnosti. To rozhodně souvisí s naším předchozím životem a s našimi cíli do budoucnosti.

Vzpomínám si na jeden případ z dětského semináře. Děti ve věku 13–15 let se spolu s učiteli snažili přijít na to, čemu by se měly v životě po skončení školy věnovat. Když tu najednou jeden chlapec vykřikl:

„Já už vím, jaké je moje předurčení!“

„No jaké, Iгоре?“ zeptala se ho učitelka.

„Včera jsme na lesním paloučku meditovali a já jsem se viděl v několika minulých životech. Ve všech těchto životech jsem byl rytířem, vojákem a mnoha lidem jsem přinesl utrpení, mrzačil jsem je,

a některé jsem dokonce poslal na onen svět, přičemž ne vždy jsem konal spravedlivě, ale často z pocitu pýchy a pomsty. A nyní se mi zjevil obraz mého otce. Přemýšlel jsem, proč? Už to chápu. Otec je traumatolog. Myslím si, že se mám vydat v jeho šlépějích, pomáhat lidem navracet je do života a léčit jejich těla. Zjevně jsme se s otcem v minulosti dost navyváděli, sám to napravit nezvládnou.“

Všichni se družně zasmáli.

„Igore,“ zeptala se učitelka, „a jak zjistíš, vůči kterému člověku, který přišel z minulého života, máš karmický dluh?“

„Vždyť u mne se už znamení projevilo. Začne mě pálit v pravé ruce.“

Jistě souhlasíte, že je velmi správné, jestliže člověk už od malička ví, čemu se chce v životě věnovat. Avšak ne vždy mu to je jasné. Co v takovém případě, jestliže někdo nemá jasno v tom, co bude jeho hlavní náplní práce? O tom vám něco řeknu později. Nejdříve bychom si měli připomenout, že všichni lidé se navzájem odlišují programem uloženým nejen ve fyzickém, ale také v jemnohmotném těle.